

Opera Center at POINT HOTEL'de

Ara Güler Point Hotel'de
Ara Güler at Point Hotel

Bu kitap Point Hotel Taksim'in lobisi, katları, restoranları ve odalarında yer alan Ara Güler'in İstanbul fotoğraflarını paylaşmak için Point Hotel ve Fotoğraf İşleri işbirliği ile hazırlanmıştır. This book Taksim Point Hotel lobby, floors, restaurants and rooms to share in the photographs of Ara Güler of Istanbul has been prepared in collaboration with Point Hotel and Photo Works.

Yayına Hazırlayan
Editor
Umut Sülün

Fotoğraflar ve Metinler
Photographs and Texts
Ara Güler

Çeviri
Translation
Mary Berkmen

Grafik Tasarım
Graphic Design
Fenni Özalp

ISBN:

Baskı
Print
Bilnet Matbaacılık
Eseşehir Mah. Dudullu Org. San. Böl.
1. Cad. No:16 Ümraniye, İstanbul
Tel: 0216 444 44 03 | www.bilnet.net.tr

Ocak 2011 January

İstanbul benim için nedir?

İstanbul, Jean Giraudoux'nun "La Folle de Chaillot"sudur. Fikret Adil bu oyunu "Deli Saraylı" adı ile Türkçeye uyarlamıştı. Çocukluğumdan beri İstanbul'un bu deli saraylı olduğunu düşünürüm. Ama öyle bir deli saraylı ki, hem Roma'da hem Bizans'ta hem Osmanlı'da yaşamış... Birikimlerin deli saraylısı. Hipodromda gladyatörlerle birlikte ata binmiş, Bizans sarayında gözde olmuş, Zoe adıyla, Teodora adıyla imparatoriçelik tahtına oturmuş, Osmanlı'da Hürrem Sultan olmuş... Bugün bile kenti gezerken Binbirdirek Sarnıcı'nın sütunları arkasından sizi gözler, geceleri Bizans saray mozaiklerinin üzerinde dolaşır, Tekfur Sarayı'nın penceresinden bizi izler.

Bugün artık ihtiyar bir deli saraylı olmuştur; süslenmeyi ihmal etmez, takar takıştırır, kokularını sürer; bir sürü çekmecesine vardır, içleri eski günlerin görkeminden kalma mücevherlerle doludur. Bu İstanbul denen deli saraylının neresine dokunsan, altından bir mücevher çıkar.

Bu deli saraylı İstanbul henüz ölmedi belki ama örümcek misali gecekondular sarmıştır çevresini. Takıp takıştırıp çıksa bile Binbirdirek'teki köşesinden, belki tanıyanı bile olmayacaktır. Bu deli saraylı bastonlu, ihtiyar bir nine midir, yoksa bir hayalet mi?.. Bunun kimse farkında olmayacaktır.

Deli saraylılığını yitirmiş bir İstanbul bence kuru bir şey olur. Yaşamı eksik kalır, şarkısı duyulmaz, dünyanın öbür kentlerine benzer; her şeyi vardır ama hiçbir şeyi yoktur. Çünkü ruhu eksiktir. Yine adı İstanbul olur ama başka İstanbul olur; zaten olmaya başladığı gibi.

Ara Güler

What does Istanbul mean for me?

Istanbul is Jean Giraudoux's *La Folle de Chaillot*. Fikret Adil's Turkish rendition of that play is called *Deli Saraylı* (The palace madwoman). Since my childhood, I have thought of Istanbul as a palace madwoman. But such a madwoman who has lived through Roman, Byzantine and also Ottoman times – a lunatic coming out of their common heritage. She has ridden with the gladiators in the Hippodrome, has been a Byzantine palace favourite with the name of Zoë, has sat upon the imperial throne as Theodora, was once the Ottoman Hürrem Sultan. Even today she is roving around the city, watching from behind the columns of Binbirdirek cistern, passing over the Byzantine palace mosaics by night, watching us from the window of Tekfur Palace.

Today she has become an elderly palace madwoman; she is always made up, wearing her jewellery, perfumed; she has a great number of drawers full of jewels left from former days of glory. Wherever you touch this palace lunatic called Istanbul, a gem will emerge from her depths.

Maybe the Istanbul madwoman has not yet expired, but *gecekondu*s (shanty towns) surround her like a spider's web. Even if she were to deck herself in jewellery and emerge from the columns of Binbirdirek maybe no-one would recognise her. Is this madwoman an ancient grandmother, or is she a ghost? Nobody will ever know.

An Istanbul without her palace madwoman would, I think, be a hollow place. Her life would be incomplete, her song unheard, she would resemble the other cities of the world; they have everything, and nothing, because they lack soul. The name would still be Istanbul, but it would be another Istanbul; as it has already started to become.

Ara Güler

Kaybolan şehri seyretme fırsatı

Point Hotel markasının sanatla ilişkisinin başlangıcı 2005 yılında Taksim'de açılan ilk tesisinde odalar ve tüm iç mekanlara 232 adet Ara Güler fotoğraflarının kendisi tarafından yerleştirilmesiyle oldu. Bu fotoğraflar taş, çelik, ahşap, paslanmaz, kumaş, plastikten oluşan binaya adeta ruh üflediler. Misafirlerimiz Ara Güler'in bu efsaneleşmiş İstanbul fotoğrafları sayesinde artık kaybolan şehir insanını ve dokusunu bir belgesel gibi seyretme fırsatı buluyor. Bizzat Ara Güler ile fotoğrafların seçim çalışmalarını yaparken her fotoğrafın hikayesini kendisinden dinleme imkanı buldum. Ondan bu efsane fotoğrafların hikayelerini dinlemek ve daha önce hiçbir kitapta bunları yazmamış olması beni çok şaşırttı. İşte elinizde tuttuğunuz bu kitapta onlarca fotoğraf kitabı yayınlamış Ara Güler ilk defa bu efsane İstanbul fotoğraflarını kendi kalemiyle bize anlatıyor. Metinleri kendisi bana verince etkilendiğim yerlerin altını çizme ihtiyacı hissettim ve bunları alt alta yazınca bir İstanbul şiiri çıktı ortaya.

Kurtarıcı bir dolmuş bulmalı
Eve dönüşe giden bir yarış
Gizemli bir büyü'nün sesidir
Bu sesler şehrimizin sesleridir
Şehirler böyle kaybolur
Sonra yazık olur Süleyman efendiye
Anlamak fotoğrafa bakana ait
Hayat ya bir aşktır ya bir tesadüf belki de bir hatıradır
Ne olursa olsun iyidir, güzeldir
Merhaba hayat...
Eskiye nazaran çok şeyler değişmedi burada
Bir hüznün gizli ise de samimiyet ve dostluk gösterisi her zaman mevcuttu
Ve bu patırtının içinde
Bir sürü insanın endişesi
Bu sular sonsuz bir hareketin hissedildiği yerlerdi
Bütün asırları birlikte yaşayacak gibi olursunuz

Boğaza karşı oturmanın sihri
Dünyanın karıştığı bir yer
“Ver elini Eminönü”
“Ver elini Karaköy”
Güvercinler uçuşup durur bu kalabalığın üstünden
Yerin göğün konuşması gibidir
Balıklar hemen pişirilir
Yaşayan ve durmayan bir hareketlilik
Bugünkü trafik ise oldukça değişiktir
Akşam vaktinin verdiği acele duygusu
Kaçış dürtüsü
Sihir
Eski İstanbullu işini bilmektedir
Rengini atan boyalar gibi
Geçen zaman hayatı değiştiriyor
Hayat değişiyor
Fotograf farkında bile değil
İşte böyle...
Sevgili Boğaziçi vapurlarım
Boğazın boncukları
Çok sevmiştim o şiiri
Aynı sevgimi eskisi gibi bildirmek için
Ve...
Günlerden bir gün
Büzel bir gün batımında
Kalktı gemisi eski İstanbul'un
Boğaziçi'nden

Siz değerli misafirlerimizi kaybolan Eski İstanbul'u Ara Güler'in objektifinden görsel bir şölen ile beraber yaşatmak için servis vermenin de bir sanat olduğuna inanan ekip arkadaşlarımla beraber Point Hotel Takism'e bekliyoruz.

H. Gökhan Özbek

Point Hotel Genel Koordinatörü

Kaybolan şehri seyretme fırsatı

Point Hotel markasının sanatla ilişkisinin başlangıcı 2005 yılında Taksim'de açılan ilk tesisinde odalar ve tüm iç mekanlara 232 adet Ara Güler fotoğraflarının kendisi tarafından yerleştirilmesiyle oldu. Bu fotoğraflar taş, çelik, ahşap, paslanmaz, kumaş, plastikten oluşan binaya adeta ruh üflediler. Misafirlerimiz Ara Güler'in bu efsaneleşmiş İstanbul fotoğrafları sayesinde artık kaybolan şehir insanını ve dokusunu bir belgesel gibi seyretme fırsatı buluyor. Bizzat Ara Güler ile fotoğrafların seçim çalışmalarını yaparken her fotoğrafın hikayesini kendisinden dinleme imkanı buldum. Ondan bu efsane fotoğrafların hikayelerini dinlemek ve daha önce hiçbir kitapta bunları yazmamış olması beni çok şaşırttı. İşte elinizde tuttuğunuz bu kitapta onlarca fotoğraf kitabı yayınlamış Ara Güler ilk defa bu efsane İstanbul fotoğraflarını kendi kalemiyle bize anlatıyor. Metinleri kendisi bana verince etkilendiğim yerlerin altını çizme ihtiyacı hissettim ve bunları alt alta yazınca bir İstanbul şiiri çıktı ortaya.

Kurtarıcı bir dolmuş bulmalı
Eve dönüşe giden bir yarış
Gizemli bir büyü'nün sesidir
Bu sesler şehrimizin sesleridir
Şehirler böyle kaybolur
Sonra yazık olur Süleyman efendiye
Anlamak fotoğrafa bakana ait
Hayat ya bir aşktır ya bir tesadüf belki de bir hatıradır
Ne olursa olsun iyidir, güzeldir
Merhaba hayat...
Eskiye nazaran çok şeyler değişmedi burada
Bir hüznün gizli ise de samimiyet ve dostluk gösterisi her zaman mevcuttu
Ve bu patırtının içinde
Bir sürü insanın endişesi
Bu sular sonsuz bir hareketin hissedildiği yerlerdi
Bütün asırları birlikte yaşayacak gibi olursunuz

Boğaza karşı oturmanın sihri
Dünyanın karıştığı bir yer
“Ver elini Eminönü”
“Ver elini Karaköy”
Güvercinler uçuşup durur bu kalabalığın üstünden
Yerin göğün konuşması gibidir
Balıklar hemen pişirilir
Yaşayan ve durmayan bir hareketlilik
Bugünkü trafik ise oldukça değişiktir
Akşam vaktinin verdiği acele duygusu
Kaçış dürtüsü
Sihir
Eski İstanbullu işini bilmektedir
Rengini atan boyalar gibi
Geçen zaman hayatı değiştiriyor
Hayat değişiyor
Fotograf farkında bile değil
İşte böyle..
Sevgili Boğaziçi vapurlarım
Boğazın boncukları
Çok sevmiştim o şiiri
Aynı sevgimi eskisi gibi bildirmek için
Ve..
Günlerden bir gün
Büzel bir gün batımında kalktı gemisi eski İstanbul’un
Boğaziçi’nden

Siz değerli misafirlerimizi kaybolan Eski İstanbul’u Ara Güler’in objektifinden görsel bir şölen ile beraber yaşatmak için servis vermenin de bir sanat olduğuna inanan ekip arkadaşlarımla beraber Point Hotel Takism’e bekliyoruz.

H. Gökhan Özbek

Point Hotel Genel Koordinatörü

Ara Güler 1928'de İstanbul'da doğdu. Türkiye'de yaratıcı fotoğrafçılığın uluslararası alanda ün kazanmış en önemli temsilcisidir. Gazetecilik yaşamına 1950'de Yeni İstanbul gazetesinde başladı. 1956'da Time-Life, 1958'de Paris-Match ve Stern dergilerinin yakınoğu foto muhabirliğini üstlendi. Aynı dönemde Magnum Ajansı'na katıldı. 1961'de İngiltere'de yayımlanan British Journal of Photography Year Book, onu dünyanın en iyi yedi fotoğrafçısından biri olarak tanımladı. 1962'de Almanya'da Master of Leica unvanını kazandı. Dünyanın dört bir yanında yüzlerce sergi açtı. Bertrand Russell'dan Winston Churchill'e, Arnold Toynbee'den Picasso'ya, Salvador Dalı'ye kadar birçok ünlü kişinin fotoğrafını çekti, onlarla röportajlar yaptı. Ara Güler'in fotoğraflarının büyük bir bölümü Paris'te Ulusal Kitaplık'ta, ABD'de Nebraska Üniversitesi Sheldon Koleksiyonu'nda, ayrıca Boston, Chicago ve New York'ta özel koleksiyonlarda bulunmaktadır. Bundan başka Almanya'da, Köln'de Ludwig Museum'da ve Das imaginärische Photo-Museum'da fotoğrafları sergilenmektedir.

Ara Güler'in aldığı bazı önemli ödülleri:

- > Leica Firması tarafından dünyada sadece 38 kişiye verilmiş olan "Master of Leica" unvanı verildi, Almanya, 1961
- > İngiltere'deki British Journal Of Photography Year Book tarafından "Yedi Yıldız Fotoğrafçı" dan biri olarak seçildi, İngiltere 1961
- > Gazeteciler Cemiyeti Fotoğraf Birincisi, Türkiye, 1979
- > Basın Yayın Genel Müdürlüğü tarafından "Basınımıza Değerli Hizmetlerinden" dolayı verilen plaket, Türkiye, 1981
- > Başbakanlık Basın Yayın ve Enformasyon Genel Müdürlüğü tarafından "Türkiye'nin Yurtdışı Tanıtımına Katkılarından" dolayı, Uluslararası Basın Merkezi'nin açılışı nedeniyle Sepetçiler Kasrı'nda zamanın Cumhurbaşkanı Turgut Özal tarafından verilen Şeref Ödülü, Türkiye, 1991
- > Başarılı İletişimciler Ödülü, Türkiye, 1995
- > İFSAK tarafından verilen "Yılın Fotoğrafçısı Ödülü", Türkiye, 1995
- > İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi tarafından verilen "1995'in Başarılı İletişimciler Ödülü", Türkiye, 1995
- > Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi tarafından verilen " Zirvedekiler Onur Ödülü", Türkiye, 1999
- > Aydın Doğan Vakfı tarafından verilen "Görsel Sanatlara Büyük Ödülü", Türkiye, 1999
- > Türkiye Gazeteciler Cemiyeti, meslekte 50 yılını dolduran gazetecilere verilen "Burhan Felek" basın hizmeti ödülü, Türkiye, 1999
- > 70. yaş günü nedeniyle Ermeni Patrikhanesi tarafından verilen Liyakat Nişanı, Türkiye, 2000
- > Türkiye'de "Yüzyılın Fotoğrafçısı" unvanı verildi, 2000
- > Fransız Hükümeti tarafından İstanbul'daki Fransız Sarayı'nda "Légion d'Honneur; Officier Des Arts Et Des Lettres" unvanı verildi, 2000
- > Yıldız Üniversitesi tarafından Fahri Doktora unvanı verildi, Türkiye, 2004
- > Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanlığı Kültür Sanat Büyük Ödülü, 2005
- > Türkiye Cumhuriyeti Kültür ve Turizm Bakanlığı, Kültür Sanat Hizmet Ödülü, 2008
- > Paris Belediyesi tarafından Vermeil Madalyası verildi, Fransa 2009
- > Lucie Awards Yaşam Boyu Onur Ödülü, ABD, 2009
- > Türkiye Büyük Millet Meclisi Üstün Hizmet Ödülü, 2010

Ara Güler hakkında bir tanesi Münih Üniversitesi'nde Almanca olmak üzere 6 adet doktora tezi yapılmıştır.

Başlıca Kitapları:

Fotoğraflar (Karacan Yayınları, 1980, İstanbul); Ara Güler'in Sinemacıları (Hil Yayınları, 1989, İstanbul); Sinan, Architect of Soliman the Magnificent (Editions Arthaud, 1992, Paris; Thames and Hudson, 1992, Londra ve New York); Living in Turkey (Albin Michel, 1993, Paris; Thames and Hudson, 1993, Londra ve New York; Archipelago Press, 1993, Singapur); Eski İstanbul Anıları (Dünya Yayınları, 1994, İstanbul); Bir Devir Böyle Geçti, Kalanlara Selam Olsun (Ana Yayıncılık, 1994, İstanbul). Yitirilmiş Renkler (Dünya Yayıncılık, 1995, İstanbul); Yüzlerinde Yeryüzü (Ana Yayıncılık, 1995, İstanbul); Ara Güler'in 70. yaşgünü için özel olarak yapılan Ara Güler'e Saygı kitabı (YGS Yayınları 1998, İstanbul, Hamburg); Babil'den Sonra Yaşayacağız (Kısa hikayeler, Aras Yayınevi, 1996, İstanbul); İstanbul des Djinnns (Fata Morgana, 2001, Montpellier, Fransa); Yeryüzünde Yedi İz (Yapı Kredi Yayınları, 2002, İstanbul); 100 Yüz (Yapı Kredi Yayınları, 2003, İstanbul); Retrospektif - 50 Yıl Fotojurnalizm (YGS Yayınları, 2004, İstanbul, Bremen); Ara Güler (Antartist Yayınları, 2005, İstanbul); Ara'dan Yetmişyedi Yıl Geçti (Fotografevi Yayınları, 1. Baskı 2005, 2. Baskı 2006, 3. Baskı 2007, İstanbul); Beyaz Güvercinli Adam (Fotografevi Yayınları, 2007, İstanbul); Ara Güler (Hachette, 2007), Afrodisyas Çığlığı (Yapı Kredi Yayınları, 2008, İstanbul); Ara Güler'in İstanbul'u (Editions Didier Millet, Thames&Hudson ve 6 dilde yayınlandı, 2010); İstanbul'u Dinliyorum (Masa Yayınları, 2010)

Ayrıca Yavuz Zırlılı'nın sökümlünü anlatan Kahramanın Sonu adında belgesel bir film de yapmıştır.

Ara Güler

was born in Istanbul in 1928. The most important living representative of creative photography in Turkey today, he has a well-established international reputation. He began a career in journalism with the newspaper Yeni İstanbul in 1950. He became a photojournalist for Time-Life in 1956 and for Paris Match and Stern in 1958. Around the same time, he joined the Magnum Agency. In the British Journal of Photography Year Book published in the UK in 1968, Güler was named one of the seven best photographers in the world. In 1962, he received the 'Master of Leica' award in Germany. Güler has held hundreds of exhibitions of his work all over the world. He has also interviewed and photographed numerous celebrities ranging from Bertrand Russell and Winston Churchill to Arnold Toynbee, Pablo Picasso and Salvador Dali. Many examples of Ara Güler's photographic work are to be found in institutions such as the French National Library in Paris and the Sheldon Collection at Nebraska University as well as in private collections in Boston, Chicago and New York. His photographs are also on display at the Ludwig Museum and at Das Imaginäre Photo-Museum, both in Cologne.

Selected Awards:

- > Earned the "Master of Leica", a title awarded by Leica to only 38 artists in the world, Germany, 1961
- > Named one of 'Seven Star Photographers' in the British Journal of Photography Year Book, Britain, 1961
- > Awarded First Prize in Photojournalism by the Turkish Association of Journalists, Turkey, 1979
- > Awarded a plaque by the Directorate General of Press and Information for valuable contributions to the Turkish Press, Turkey, 1981
- > Received the honorary award of the Office of the Prime Minister, Directorate General of Press and Information for services in promoting Turkey overseas and was presented with the award by the then President, Turgut Özal, at the opening of the International Press Centre in Sepetçiler Kasrı, Turkey, 1991
- > Won the Successful Communicators Award, Turkey 1995
- > Received the Photographer of the Year Award from İFSAK (Istanbul Amateur Photography and Cinema Club), Turkey, 1995
- > Won the 1995 Successful Communicators Award of the Istanbul University Faculty of Communications, Turkey 1995
- > Received the Honorary Award for Top Communicators from the Marmara University Faculty of Communications, Turkey, 1999
- > Awarded the Grand Prize for Visual Arts by the Aydın Doğan Foundation, Turkey, 1999
- > Earned the Burhan Felek Services to the Media Award, presented to journalists after 50 years in the profession by the Turkish Association of Journalists, Turkey, 1999
- > Awarded the Order of Merit by the Armenian Patriarchate to mark his 70th birthday, Turkey, 2000
- > Named Photographer of the Century in Turkey, 2000
- > Awarded the Légion d'Honneur medal and title of Officier des Arts et des Lettres by the French Government in the Palais de France, 2002
- > Awarded an honorary doctorate from Yıldız University, Turkey, 2004
- > Presidency of the Republic of Turkey Grand Award for Culture and Art, 2005
- > Awarded Vermeil Medal by the Municipality of Paris, 2009
- > Lucie Awards for Lifetime Achievement, United States, 2009
- > Grand National Assembly of Turkey Grand Awards, 2010

Six doctorate theses have been written on Ara Güler including one in German from the University of München.

Major Publications:

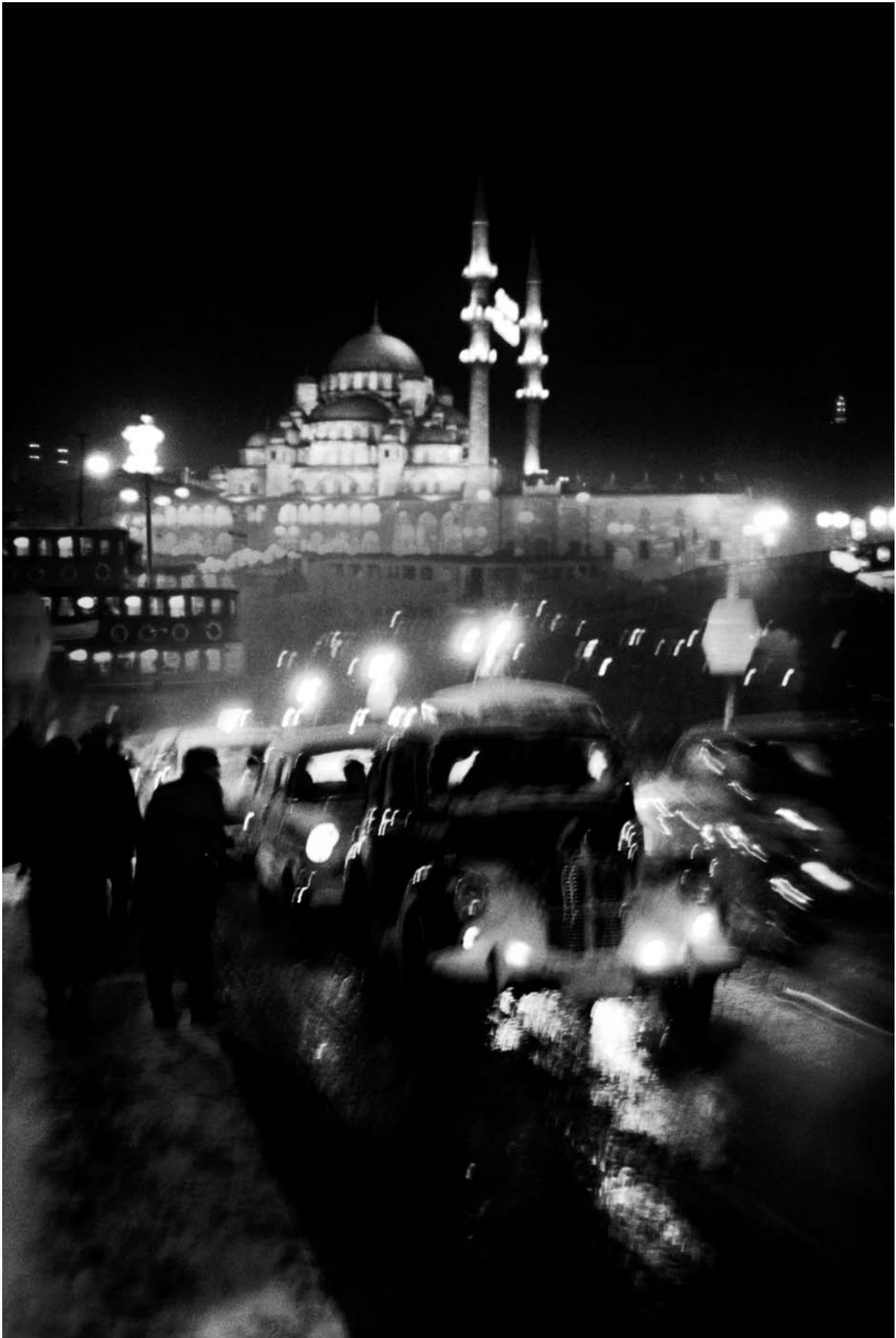
Fotoğraflar (Istanbul: Karacan Yayınları, 1980); Ara Güler'in Sinemaçıları (Istanbul: Hil Yayınları, 1989); Sinan, Architect of Soliman the Magnificent (Paris: Editions Arthaud, 1992; London and New York: Thames & Hudson, 1992); Living in Turkey (Paris: Albin Michel, 1993; London and New York: Thames & Hudson, 1993; Singapore: Archipelago Press, 1993); Eski İstanbul Anıları (Istanbul: Dünya Yayınları, Ana Yayıncılık, 1994); Bir Devir Böyle Geçti, Kalanlara Selam Olsun (Istanbul: Ana Yayıncılık, 1994); Yitirilmiş Renkler (Istanbul: Dünya Yayıncılık, 1995); Yüzlerinde Yeryüzü (Istanbul: Ana Yayıncılık, 1995); Babil'den Sonra Yaşayacağız (Specially published on the occasion of Ara Güler's 70th birthday; Istanbul: Aras Yayınevi, 1996); İstanbul des Djinn's (Montpellier: Fata Morgana, 2001); Seven Landmarks of the World (Istanbul: Yapı Kredi Yayınları, 2002); 100 Yüz (Istanbul: Yapı Kredi Yayınları, 2003); Retrospektif - 50 Yıl Fotojurnalizm (Istanbul: YGS Yayınları, 2004); Ara Güler (Istanbul: Antartist Yayınları, 2005); Ara'dan Yetmişyedi Yıl Geçti - Best of Ara Güler (Fotografevi Yayınları, 2005, İstanbul); Beyaz Güvercinli Adam (Fotografevi Yayınları, 2007, İstanbul); Ara Güler (Hachette, 2007); Call of Aphrodisias (Yapı Kredi yayınları, 2008, İstanbul); Ara Güler's İstanbul (Editions Didier Millet, Thames&Hudson and 6 languages, 2010); I'm Listening to İstanbul (Masa Yayınları, 2010)

Ara Güler also made the documentary film Kahramanın Sonu (A Heroine's End), an account of the dismantling and scrapping of the Turkish battleship

Karanlık basmış, hava soğuk ve eve varmak gerek. Herkesin acelesi var, tek kurtuluş bir vasıta bulmak, ayrıca İstanbul'da bu bir mesele, zor bir iş, muhakkak kurtarıcı bir dolmuş bulmalı. İşte İstanbul 1950'li yılların sonuna doğru bu endişeler içinde hayatta dolanıp duruyordu. Fotoğrafta Eski Galata Köprüsü'nün Eminönü tarafında hergünkü gibi bu hercümerç ve kaçış yaşanıyor; eve dönüşe giden bir yarış...

1958

Night has fallen, it's cold and time to be at home. Everyone is in a hurry, the only solution is to find a ride, always a problem in Istanbul, an issue, the need to find a dolmuş. At the end of the 50s this was an ever-present anxiety. The photograph shows the confusion and effort to escape that took place every day at the Eminönü end of the Galata Bridge; a race to get home...

İki sandalcı Haliç'in başındaki sahilde arkalarına vapur dumanlarından kapanmak üzere olan Yeni Camii'yi almışlar ve kimbilir ne konuşuyorlar. Eski köprüden kalabalıklar geçiyor ve iki kuş Haliç üzerinde uçuyor. Uzaktan şehrin uğultusu, arasıra vapur düdükları ve daha derinden taksilerin korna sesleri de işitiliyor. Bu İstanbul'un sesidir, bu gizemli bir büyünün sesidir, sizi kendine çeker ve içine alır, eğer bu şehirde yaşıyorsanız bu sesleri hep duyacaksınız çünkü bu sesler şehrimizin sesidir.

1957

Two boatmen on the shore at the entrance to the Golden Horn, with Yeni Camii in the background, almost obscured by smoke from the ferries; who knows the topic of their conversation. Crowds pass across the old bridge and two birds fly over the Golden Horn. In the distance can be heard the hum of the city, occasional hoots from the ferries and in the further distance the sound of car horns. This is the sound of Istanbul, the sound of a mystical spell, attracting and drawing you in; if you live in this city you will always hear it, because these are the sounds of our city.

Burası Kumkapı balıkçılarının barınakları. Burası öyle bir yer ki, birkaç yüz seneden beri vardır ve yaşamı gece gündüz devam etmektedir. Ama 1958 yılında sahil yolu yapılırken tamamen yıkıldı. Bugün artık böyle bir yer bulmak hiçbir zaman mümkün olmayacak. Bir yanlış görüş ve estetikten mahsun olan bu zihniyet sayesinde İstanbul'da ve Türkiye'de bir sürü mühim yer yıkılmıştır. İşte şehirler böyle kaybolur, şairin dediği gibi sonra yazık olur Süleyman Efendi'ye...

1954

This is the shelter of the Kumkapı fishermen. It is the kind of place that had existed for several hundred years, where life continued night and day. But in 1958 during the construction of the coast road it was totally destroyed. Today it would be impossible to find such a place any more. Because of a mistaken perception and a mentality ruled by aesthetics, many significant places have been destroyed, in Istanbul and throughout Turkey. This is how cities disappear; as the poet says, it is a pity for Süleyman Efendi...

Rıhtımda bir kadın lombozdan bakan bir
denizciye birşey veriyor. Sahne ayrılık mı,
haber gönderme mi onu anlamak
fotografına bakana ait. Hayat ya bir aşktır ya
bir tesadüf belki de bir hatıradır.
Ama ne olursa olsun iyidir, güzeldir.
Merhaba hayat...

1955

A woman on the quay gives something to
a sailor looking out of a porthole. A scene
of parting, or of sending news, the person
looking at this photograph makes his own
interpretation. Life is question of love or,
by coincidence, perhaps a memory. But
whatever it is, it is good and beautiful.
Greetings to life!

Kumkapı'daki balıkçı barınaklarında kurumak için asılmış ağlar. Yarın bu direklere başka ağlar da asılacak ve onlar da kurumaya bırakılacak ve hep böyle devam edecek. Her akşamüstü sahilde yüzenler bunları seyreder ve güneşin batışının güzelliğini tadarlar. Şehrin surları daha yıkılmamıştır ve sahile vuran manzaranın okşadığı dalgalar surların dibine kadar gelir.

1950

Nets hung up to dry at the Kumkapı fishermen's harbour. Tomorrow other nets will be hung on these posts and they also will be left to dry and so it will always continue. Every evening those swimming along the shore witness this and delight in the beauty of the setting sun. The city walls have not yet been destroyed and the caressing waves come right up to their feet.

Küçükklü büyüklü bir sürü tekne Haliç'in Kalafat Yeri sahilinde toplanır ve canlı bir manzara arz ederlerdi. Yük gemileri, Karadeniz'den gelen takalar, yelkenli taşıma tekneleri ve sıra sıra sandallar. Bütün bunlar Kalafat Yeri hercümencinin muhteviyatını aksettirirdi. Ve bu patırtının içinde bir sürü insanın endişesi mevcuttu.

1957

Great and small, numerous boats gather in the Golden Horn at Kalafat Yeri and present a lively spectacle. Freighters, fishing boats from the Black Sea, sailing boats and a series of rowboats. All of these are reflected in the crowded confusion of Kalafat Yeri. And the anxiety of numerous people is present in the turmoil.

1960'lı yıllara kadar Haliç'te sayısız sandallar görürdük. Bunlar Haliç'te olta balığı avcılığı yaparlardı. Ben bunları görünce çok heyecanlanır ve fotoğraflarını çekerdim. Bir müddet sonra bu sandal trafiği azaldı ve yerine taşıyıcı mavnalar, hallere mal taşıyan tekneler ve motorlu çekiciler görünür oldu. Çünkü artık Haliç'te yavaş yavaş balık yaşayamaz olmuştu.

1962

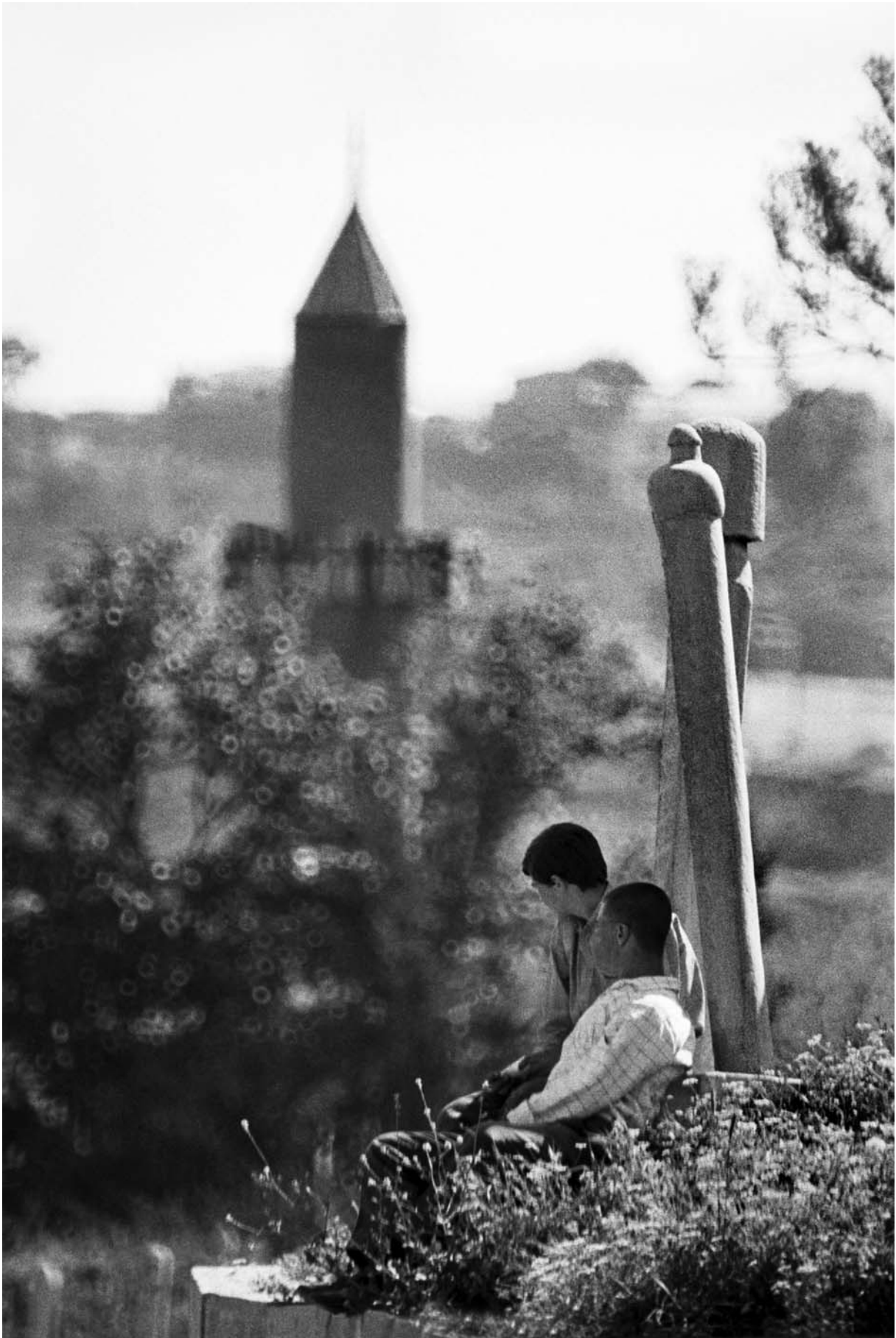
In the 1960s we used to see countless rowing boats on the Golden Horn. People fished from these with fishing lines. Whenever I saw these I was excited and I used to photograph them. After a while these rowing boats reduced in number and in their place freight barges, boats carrying goods to the food markets and motor tugs appeared. Because the Golden Horn had gradually become a place where fish could no longer survive.

Ben her zaman Eyüp civarındaki mezarlık tepelerinde bir huzur hissederim. Buralarda birçok türbe ve tekke vardır. Bu fotoğrafta da bir minare silüeti ve bir mezartaşının önünde oturan adamlar bir nevi huzura ulaşıyorlar. Belki de bir nevi sonsuzluğu hissediyorlar. Manzara ve atmosfer onlara muhakkakki bir sonsuzluk hissi veriyordur.

1976

I have always felt peaceful in the cemetery hills around Eyüp. Here there are many tombs and dervish lodges. This photograph shows the silhouette of a minaret and men seated in front of a gravestone, finding some kind of peace. Perhaps they are experiencing a sort of infinity. Undoubtedly the view and the atmosphere gives them some feeling of eternity.

İstanbul'daki Cağaloğlu Hamamı bu Şehrin sivil mimarisinin en eski eserlerinden biridir. Eskiye nazaran ok Şeyler değişmedi burada, ünkü mimari bütünlüğünü ve sağlamlığını muhafaza etmektedir. Őimdilerde bilhassa ecnebi turistlerin dikkatini çeken bir yer haline gelmiŐtir.

1965

Cağaloğlu Hamam in Istanbul is one of the earliest secular buildings in this city. Many things have not changed here in respect of age, because the architectural integrity and stability are being preserved. Today it is a place that attracts the attention of foreign tourists especially.

İstanbul Limanı ve bilhassa Eski Galata Köprüsü'nün altı bir nostalji mekanıdır.

Birçok insan buralara gelir ve boş zamanlarını hayallerle geçirir ya da birini bekler, düşünür, şehrin sesini dinler, belki de bu seslerden etkilenir ve başka dünyalara kayar.

1958

The harbour of Istanbul and the lower part of the former Galata Bridge in particular is a place of nostalgia. Many people come here when they have nothing to do and pass their time dreaming or waiting for someone, listening to the sound of the city, maybe slipping into other worlds under the spell of the sounds.

Rahatına diyecek yoktu. Beni görünce gülümsemeye başladı çünkü herhalde hayatından memnundu. İstanbul'un her türlü sokağında her ne kadar bir hüzün gizli ise de samimiyet ve dostluk gösterisi her zaman mevcuttur. Fotoğraftaki rahatına düşkün bu işçi de çarşıdaki bu arabada aynı şeyi düşünüyordu.

1986

No comments on the comfort. Seeing me, he started smiling, probably because he was happy with his life. In every kind of street in Istanbul, however much a secret sorrow is hidden, there is always evidence of intimacy and friendship. In this photograph, the worker in the cart enjoying his comfort in the marketplace had the same thoughts.

Hazzapulo Pasajı'ndaki bu kilise önü kahvesinde üç arkadaş münakaşaya dalmışlardı ama kahveci işine devam ediyordu. Zaten dünyada her yerde hayat devam ediyordu ve edecekti. Biraz sonra arkasındakilerden istek alan çaycı her zamanki gibi bağırdı ve isteği içeriye bildirdi. "çay bir"...

1958

In this coffee shop in front of the church in Hazzapulo Passage three friends are lost in argument, but the shopkeeper's work continues. Whatever happens, all over the world, life goes on and will continue.

A little later the teaboy behind them made his usual shout to the shop inside: "one tea".

Haliç asırların birikimini içinde barındırıp bugün bize aksettiren sihirli bir ayna gibidir. Eski günlerde bu suyun üstündeki mavnalar bugün bize bir rüya gibi gelse de o zamanlar bu sular sonsuz bir hareketin hissedildiği yerlerdi. Onu seyrederken bütün asırları birden yaşayacak gibi olursunuz.

1959

The Golden Horn is like a magic mirror, reflecting the accumulation of centuries that it has harboured for us until today. If the barges that sailed here in former times seem to us like a dream, in those days they felt like part of continual movement on these waters. While watching them, it was as if you were living through all the past centuries simultaneously.

Haliç'te Eminönü yakınında araba ile karpuz satan bir satıcı bu manzaraya değişik bir bakış açısı katıyor. Sıcak bu yaz gününde çalışanlara yardım etmek için gelmiş gibi. Bu iş hercümercinin içinde başka bir dünyanın da varolabileceğini ispat ediyor.

1955

A merchant selling watermelons from a cart along the Golden Horn near Eminönü adds a different view of this scene. On a hot summer's day he seems to have come along to help the workers. This is proof of the possible existence of another world, in the turmoil of labour.

Balık Hali'nde bir satış sahnesi. Bu balık belkide dört kilo ikiyüz gram. Ama burada mühim olan kabzımalın veya denetçilerin, bu ciddi adamların, verecekleri karar. Dört kilo ikiyiz gram balığın ne kadara satılacağı. İşte yüzlerinden de okunduğu gibi, çok ciddi bir iş yapıyorlar, fiyat belirliyorlar. Ne diyorlar; "Bu balık 30 Lira" kesin fiyat... Allahın balığını denizden alıp onun üzerine pazarlık yapıyorlar. Dünyanın en mühim adamları bu tertip adamlardır işte...

1959

A scene of sales at the fish market. This fish possibly weighs four kilos and 200 grams. But here the crucial point is the decision to be reached by the seller or the inspectors, important men. How much would a fish of four kilos 200 grams sell for? It is clear from their faces that they are performing serious work, determining the price. What do they say? "This fish is 30 lira" a firm price... They are bargaining over the fish of Allah, taken from the sea. The world's most important men are certainly these organizers...

Bu gemiler gider ve başka gemiler gelir
fakat manzara aşağı yukarı hep aynıdır.
Bacalarından çıkan duman bana yolculuğu
hatırlatır. Dődük sesleri ve sahillerden
ayrılan gemiler, gidenler, gelenler, bütün
gemilerin yolları açık olsun.
Biz İstanbullular buna aşığız çünkü
içimizde yeni yerler bulma görme arzusu
vardır. Hiç de böyle birşeye alışık
olunmadığımız halde ve sonunda
bakarız sadece.

1958

These ships will sail and other ships will
arrive but the sight is always more or less
the same. The smoke from their funnels
reminds me of voyages. May they sail in
safety, the ships leaving harbour, ships
arriving, sounding their whistles.
We people of Istanbul love this sound
because we all have the desire to discover
and visit new places. Even though we are
not in the habit of doing so, and in the end
we are just spectators.

Anadolu Hisarı sahilindeki iskele kahvesi benim her zaman sevdiğim bir İstanbul köşesi olmuştur. Şehirden azbuçuk uzaklaşmış bu köşede insan birsürü düşünceden otomatikman uzaklaşıyor. Bu bir nevi Boğaz'a karşı oturmanın sihridir.

1994

The coffee house at the Anadolu Hisarı pier has always been one of my favourite corners of Istanbul. Slightly removed from the city, here a person is automatically distanced from a great many thoughts. This is one of the charms of living on the opposite side of the Bosphorus.

İstinye'de balıkçıların içinde bir manav.
Adeta dünyanın karıştığı bir yer, arkadaki
aralıktan gözüken İstinye Koyu, sebzeler,
hepsi de rengarenk. Bize gerçek bir
dünyanın rahatlığını hatırlatıyor gibi.

1992

A fruit seller in among the fish sellers of
İstinye. Here many worlds come together,
İstinye Bay seen through the spaces in the
background, the vegetables, a riot of
colours. It seems to remind us of a world
of true peace and quiet.

Bu fotoğraftaki adam benim hayatımdaki en mühim çöpçü, İstanbul'un çöpçüsü. Bu fotoğrafı çekmesem belki de çöpçüler hakkında hiçbirşey düşünmeyecektim ama bu adam, bu çöpçü, benim için çöpçüler kralı, evinin önünde oturup sanki benim gelmemi bekliyordu. Sonra oraya defalarca gittim, karısının yaptığı kahveleri içtim. O mahallede çöpçü bir dostum olduğunu hep hatırlarım. Yine bir keresinde gittiğimde de kendisi yoktu sarı boyalı evi de rengini atmıştı. Anladımki rengini atan boyalar gibi geçen zaman hayatı değiştiriyor. İşte Haliç'te Balat'ın Eyüp'e doğru olan surların kıyısındaki bu çingene mahallesinde de hayat değişiyor.

1969

For me, the man in this photograph is the most important garbage collector of my life, the garbage man of Istanbul. If I had not taken this photograph, perhaps I would not have given a thought to garbage collectors, but this man, this garbage man, for me the king of garbage collectors, sat in front of his house as if he was waiting for me to come. Later I went there many, many times; I drank coffee made by his wife. I always remember that I have a garbage collector friend in that neighbourhood. Once when I went there he wasn't around and the yellow paint of his house had faded. I understood that life changes with the passage of time, like paint that loses its colour. Thus on the Golden Horn, in this waterside gypsy neighbourhood, next to the walls leading from Balat towards Eyüp, life also changes.

Beyoğlu'nun kenar sokaklarında, ekseriyetle az ışıklı kısımlarında karanlık suratlı kapılar vardır. Buralardan girince loş ışıklı koridorlardan ve bazen de iki üç basamaklı yerlerden geçerek içeriye girersiniz. Sahnesinin önünde oturup da gözünüz bu boşluğa alışınca garip uyarılar okursunuz sahnenin üzerinde. Mesela "Hariçten gazel okumak zabıtaca yasaktır" gibi başka yerlerde başkaları da vardır. Kalabalık içkisini içer mezelerini yer ve saz dinler. Tam da Yunanlıların rembetikosu gibi. Geçmişini derin ve uzun olan medeniyetlerde örf ve adetler sağlam yer tutarlar, bizde saz Yunanda rembetiko olduğu gibi.

1962

In the back streets of Beyoğlu, usually in the badly-lit corners, there are grim-looking doorways. When you pass through these, you continue down dim corridors, sometimes up one or two stairs and go inside. Once you are seated in front of the stage and your eyes have become accustomed to the space, you will see strange warning notices above the stage. For example, "It is forbidden by the police to speak about something you are ignorant of" and other similar notices elsewhere. People drink their raki, eat their meze and listen to the music. Exactly like the Greeks' rembetiko. Civilizations having long and deep-rooted pasts maintain their customs and practices, like the saz with us and rembetiko with the Greeks.

Mısır Çarşısı'nın önü her zaman kalabalık olmuştur. Bir insan yığını geçip gider bu meydanda ve Yeni Camii'ye üstlenen güvercinler uçuşup durur bu kalabalığın üstünden. Bu bir nevi yerin göğün konuşması gibidir, bir karışıklık örneği.

1975

There have always been crowds in front of the Spice Bazaar. A sea of people passes through this square while the pigeons of Yeni Camii fly overhead and alight in the crowd. This is the sort of place in which the sky and earth converse, an example of confusion.

1950'li yıllarda Haliç'in bir yakasından öteki yakasına bu Karadeniz uşaklarının bilekleri ile köprü arasında yarışmış gibi bir mücadele vardı. Halk az bir ücretle hem bir Haliç sefası yapar hem de karşıya geçerdi. Her iki yakada da iskeleler mevcuttu ve yarışa adeta hazırdu. Karaköy'deki yolcu "ver elini Eminönü" Eminönü'ndeğinde ise "ver elini Karaköy" diyordu.

1956

In the 1950s there was competition among these Black Sea men to carry people between the two shores of the Golden Horn. People paid small amounts to sail on the Golden Horn and cross to the other side. There were piers on both shores, ready for the competition. The Karaköy passengers called out "one for Eminönü" and the people at Eminönü called "one for Karaköy".

Eski Galata Köprüsü'nün altından oltalarla birsürü balık yakalamak mümkündü. Aynı zamanda iskele kenarında kurulmuş olan seyyar lokantalarda da bu balıklar hemen pişirilir ve gelip geçenler buralarda karnını doyururdu. Herhalde, bugün düşünüyorum da, bu kadar taze bir balık ziyafeti dünyanın başka hiçbir köşesinde yoktur.

1965

It was possible to catch several kinds of fish with rods under the old Galata Bridge. At the same time these fish would be cooked immediately at the temporary restaurants set up along the side of the dock, to be eaten by the passers-by. Possibly, it occurs to me today, there may not be another place in the world where one may enjoy a feast of such fresh fish.

Balık akını bazen Karaköy Köprüsü'nün önüne kadar gelirdi. O zaman olta balıkçıları sandallarına atlar ve avlanma vaziyeti alırlardı. Köprüden bakınca bütün bu sıralanmış tekneleri görürdünüz. Fotorafta böyle bir an görülmektedir.

1958

Sometimes the fish would run in front of the Karaköy Bridge. When that happened, the fishermen with rods jumped into the boats and started the chase. Looking from the bridge one would see all the fishing boats lined up. This photograph shows one of those times.

Boğaziçinin İngiliz yapımı vapurları boğazın adeta bir süsü idi. Ben her zaman boğazda bir fotoğraf çekeceksem muhakkak bu tertip bir vapurun geçmesini beklerdim. Bu vapurlar boğazın yüzen tarihi, mücevherleri idiler. Dostlar ve tanıdıklar oradan beklenir, dostluk ve sevgi oralardan beklenirdi

1957

The English ferry boats were a true decoration on the Bosphorus. Whenever I was going to take a photograph of the Bosphorus I would wait for such a boat to be passing by. These ferries were the floating history, the jewels of the Bosphorus. Friends and acquaintances were awaited, friendship and love was expected with them.

Eminönü civarında bir balıkçı barınağının önü. Balık Hali'ne gitmeyen balıklar buralarda da müşteri bulurdu.

1958

In front of a fisherman's shelter, near Eminönü. The fish that did not reach the wholesale market would find their buyers here.

Haliç'te Eski Hal'in bulunduğu civarlarda, bu gibi küçük limanların önünde sıra sıra tüccarların ambarları bulunurdu.

Karadeniz'den veya Güney'den gelen takalar çoğu zaman mallarını bu ambarlara taşırlardı. Çeşit çeşit taşıma usulu keşfetmiş hammallar bu işi hiç de zorlanmadan yaparlardı. İşte buralarda eskiden, yaşayan, durmayan bir hareketlilik vardı. O zaman buralarda bir yaşam vardı.

Bugün İstanbul'da otopark gibi zavallı görünüşlü bir boşluk var şimdi onların yerinde, yazık değil mi ?

1960

Around the area of the old market on the Golden Horn, rows of merchants' carts would be found in front of small harbours such as this one. Boats from the Black Sea or from the south usually brought their merchandise to these warehouses. Porters, with their various methods of carrying goods, made this work look easy. In the old days there was vital, unceasing activity going on here. At that time there was a way of life. Today, in their place Istanbul has sad-looking car parks in empty spaces; isn't that a pity?

Hale gönderilmeyen balıklar çavelalarda teşhir ediliyordu ve daha ucuza halka satılıyordu. Bu gibi yerlerde canlılık hiç eksik olmuyordu.

1964

Fish not sent to the wholesale market would be displayed here on fish baskets and sold more cheaply to the people. There was never a dull moment in such places.

Havadan çekilmiş bu Haliç fotoğrafında
Eski Galata Köprüsü ve Yeni Cami
görölmektedir.

1962

This aerial photograph of the Golden Horn
shows the old Galata Bridge and Yeni
Cami.

Yeni Cami ve Mısır Çarşısı'nın havadan görünüşü. Bugünkü trafik ise oldukça değişiktir, mesela orta refüj yoktur, üst geçit yoktur ve trafik daha da çok artmıştır.

1962

Yeni Cami and the Spice Bazaar seen from the air. Today's traffic is quite different, for example there is no island in the middle of the road, no overhead pass and traffic is much heavier.

Mimar Sinan'ın oldukça mühim bir eseri olan Kadirga'daki Sokullu Mehmet Paşa Camii'nin avlusu ve adrvan.

1975

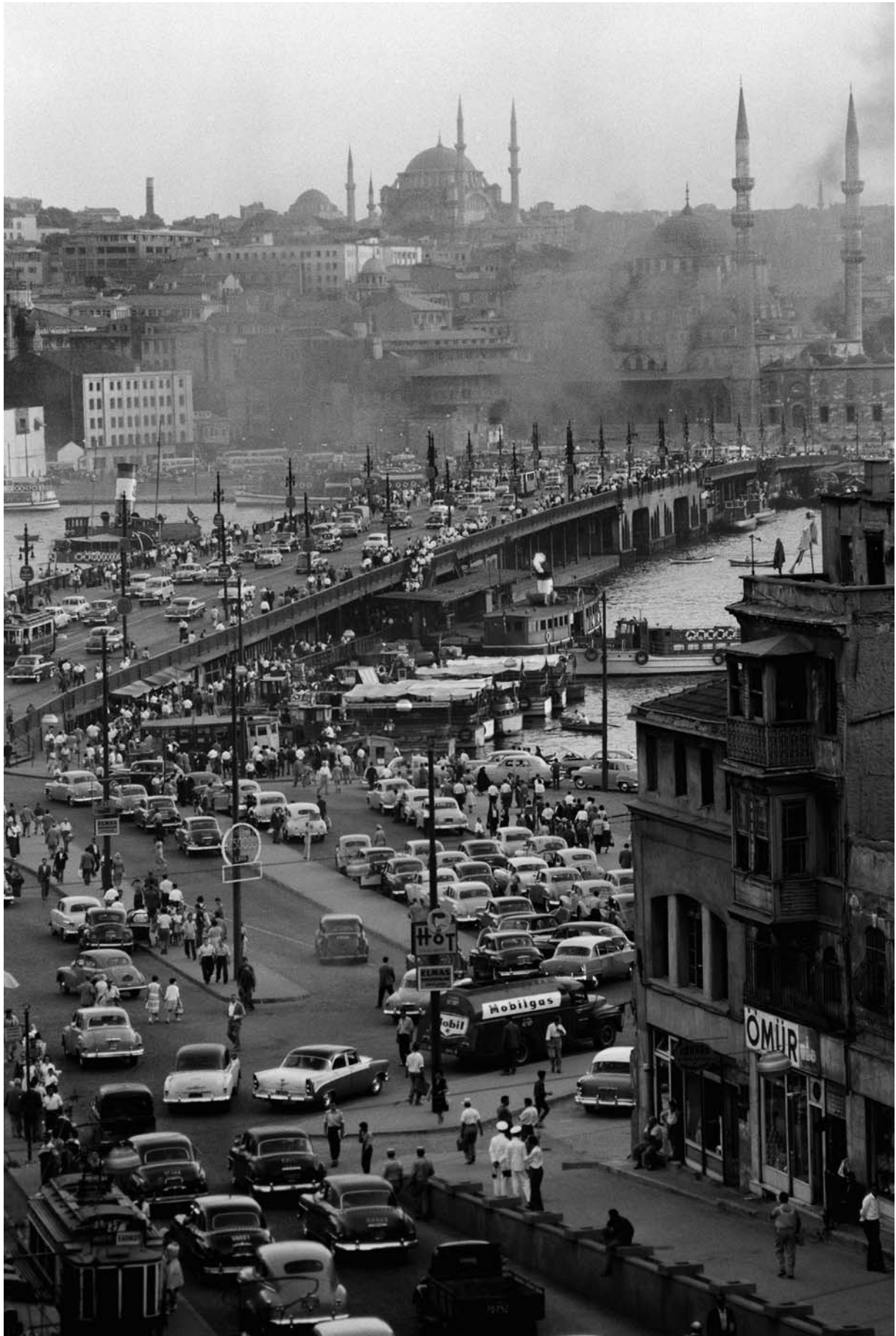
The courtyard and fountain of Sokollu Mehmet Paa Mosque in Kadirga, one of Sinan's very important works.

Gün ortasında Karaköy Meydanı'nın trafiği ve Eski Galata Köprüsü'nün 1960lı yıllardaki hali. Bugün artık bu köprünün yerinde yaşam olmayan, üstünden sadece geçilip gidilen cansız bir yeni köprü yapılmıştır. Vapurlar başka yerlerden kalkmakta ve canlılık oldukça değişik ve tatsız bir hal almıştır.

1954

The state of the traffic in Karaköy and the old Galata Bridge at midday in the 1960s. Today there is no longer any life around this bridge, the new lifeless bridge is only good for crossing over from one side to the other. The ferries now leave from different places and everything is both different and less attractive.

Karaköy Köprüsü'nden gözüken rıhtıma bağlı bir turistik gemi ve etrafı. Akşam olmuş ve herkes eve gidecektir ve trafik hercümerci vardır. Bütün bir büyükşehir gürültüsü içinde akşam vaktinin verdiği acele duygusu ile havada adeta bir kaçış dürtüsü vardır, düdük sesleri ve göğü karartan vapur dumanları da cabası.

1959

A touristic ship and its surroundings seen from Karaköy Bridge. It is evening and everyone is on their way home amidst a confusion of traffic. With the feeling of haste that comes with the end of the day and in all the noise of a great city, there is a feeling of escape in the air, with the sound of whistles and the smoke from ferries darkening the sky.

Büyükdere sahilindeki küçük balıkçı lokantalarından birinde sahilde oturan balıkçılar. Dışarıda yağmur vardır ve pencereler hep buğuludur. Dönmesi gereken diğer balıkçılar da gelse hep beraber kahvelere girecekler ve kimisi ağların tamirine başlayacak, bir kısmı da günün dedikodusuna dalacaktır.

1982

Fishermen sitting in one of the small waterside fish restaurants at Büyükdere. Outside it is raining and the windows are all steamed up. When the other fishermen expected to return arrive they will go together to the coffee shops and some will start mending their nets while others become absorbed in the gossip of the day.

Kumkapı'da yapılan yeni rıhtıma kurumak için serilmiş olan mantarlı ağlar ve dinlenen balıkçılar.

1965

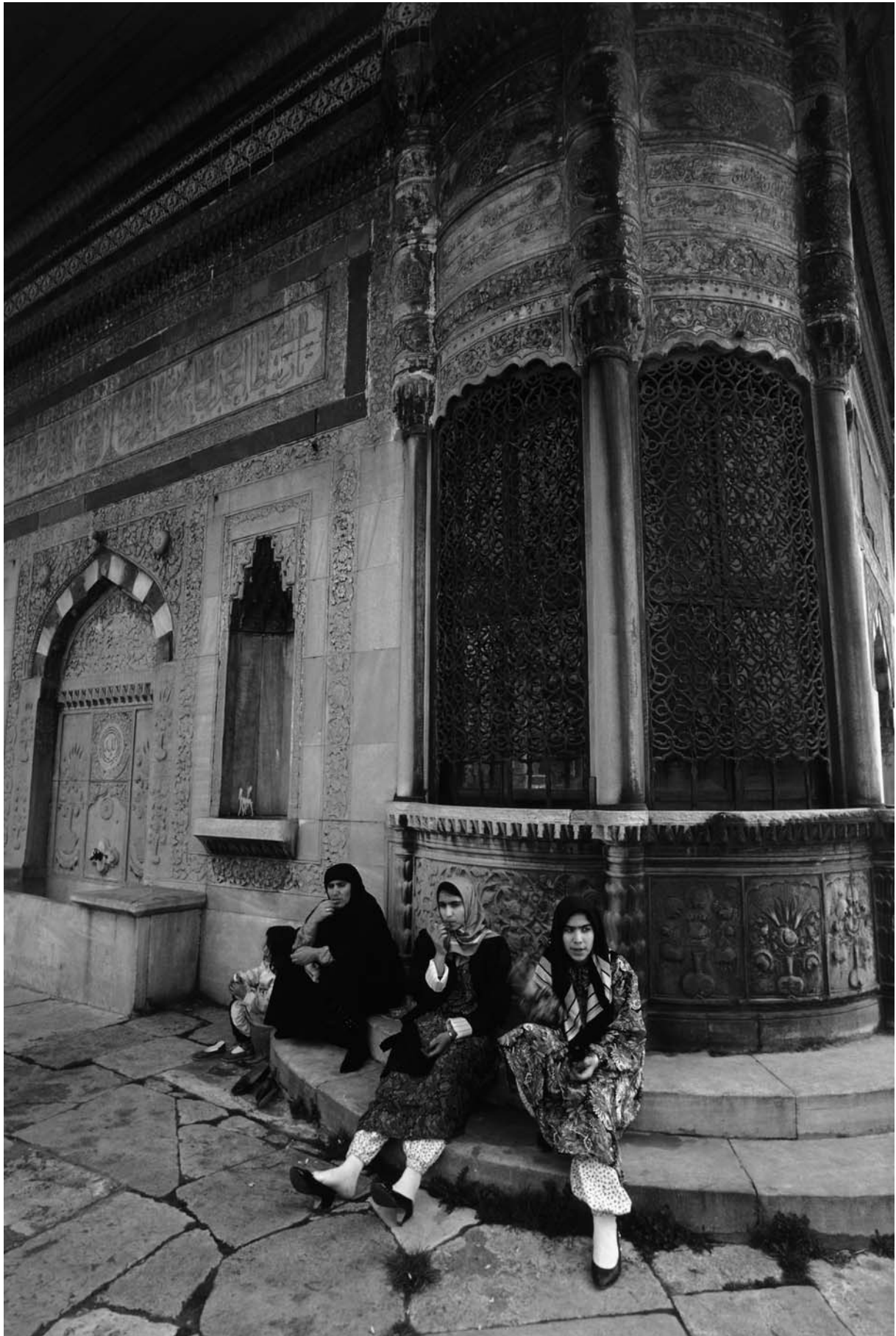
Nets with corks spread out to dry on the new quay at Kumkapı and fishermen at rest.

Topkapı Sarayı'nın ilk girişindeki
meydanda bulunan Üçüncü Ahmet
Çeşmesi'nde dinlenen köyden gelmiş
kadınlar.

1992

Women from villages resting by the
fountain of Ahmet III in the square outside
the outer entrance to Topkapı Palace.

Bizans surlarının Yedikule kısmında dinlenmesi için bırakılan araba atları. Bu surların içlerinde bu araba atları için özel ahırlar vardır. Duvara bir kapı takan ücretsiz ahır sahibi olur buralarda. Onların çoğu da çingenelerdir ve bütün İstanbul'a dağılıp arabalar ile kavun, karpuz, mevsime göre sebze filan satarlar. Yerleşim yerleri de bu surların civarındadır. Hayvanlar ise surların etrafındaki yeşil çayırlarda oturlar. Tarihi surlar ve bu yaşam buraya adeta bir sihir eklemiştir.

1969

Horsedrawn carts left to rest by the Byzantine walls at Yedikule. There are special stables for horses that work with carts inside these walls. Anyone who attaches a door to a wall becomes the owner of a free stable. Most of them are gypsies who go all over Istanbul selling melons, watermelons and seasonal vegetables from their carts. Their settlements are close to these walls. Their animals graze on the green pastures around the walls. The historic walls and this life lend a charm to the area.

Haliç'in sandalcıları günün geç saatlerine kadar sefer yapar, kürek çekip dururlar iki sahil arasında. Bazıları için sandalla karşıya geçmek hem daha eğlenceli hem de daha pratik ve çabuktur. Çünkü beş kişi alan sandal hemen dolar ve hareket eder. Tramvay veya otobüsü ise beklemek gerekir ve bir de ayrıca duraklar vardır. Öyle anlaşılıyor ki eski İstanbullu işini bilmektedir.

1956

The boatmen of the Golden Horn continue their journeys until a late hour, rowing between the two shores. For some, crossing by rowboat is both more enjoyable, quicker and more practical. Because a boat that can take five people fills quickly and leaves immediately. You have to wait for the tram or the bus and also there are stops in between. It's evident that the people of old Istanbul know what they are doing.

Galatasaray'daki tarihi Pano
Şaraphanesinin eski hali. Küçük
tezgahlarda içki verilir, küçük tabaklarda
meze, peynir veya turşu vardır. Buralarda
içkiler ayakta içilirdi ancak kol
dayayabilirdiniz masaların üstüne, her yer
doludur. Sanat dünyasındaki hemen
hemen herkes buralardan geçmiştir.
Edebiyat konuşulan filan yerler bile
olmuştur bu koltuk meyhaneleri. Mesela
ben Orhan Veli'ye, Sait Faik'e, Metin
Eloğlu'na Orhan Peker'e ve Edip
Cansever'e hep böyle yerlerde rastlardım.
Bilhassa bir de Lambo'nun meyhanesi
vardı, tekgöz bir meyhane, müşterilerinin
yarısı sokakta kalırdı buranın. İşte böyle...

1985

The former appearance of the historic
Pano wineshop at Galatasaray. Wine is
served on small counters, meze in small
dishes, there was cheese or pickles. Here
drinks were consumed standing up at
tables meant for leaning on, everywhere
was full. Almost everyone from the art
world has been here. These cheap
standup bars became places where
literature was discussed. For example, I
always used to come across Orhan Veli,
Sait Faik, Metin Eloğlu, Orhan Peker and
Edip Cansever in such places. In
particular, there was Lambo's place, a tiny
restaurant where half the clientele would
be outside in the street. That's how it
was...

Ben Yedeksubay olarak askerliğimi yaptığım yıllarda İstanbul Boğazı'na buzlar geldi. Rusya'dan gelen buzlar o yıl bütün boğazı kapladı. Çoğu gemiler işlemez oldu. Komutandan izin alıp gidip boğazdaki buzları çektim. Boğazın bir yakasından öteki yakasına kadar heryerinde buzlarla kaplı bir Boğaziçi vardı önümüzde. Bazı büyük boy buzların üstünde nargile içen insanlar da objektiflere giriyordu. Ama bu ancak birkaç gün sürdü, o seneden bu seneye kadar da boğaza bir daha buzlar gelmedi.

1954

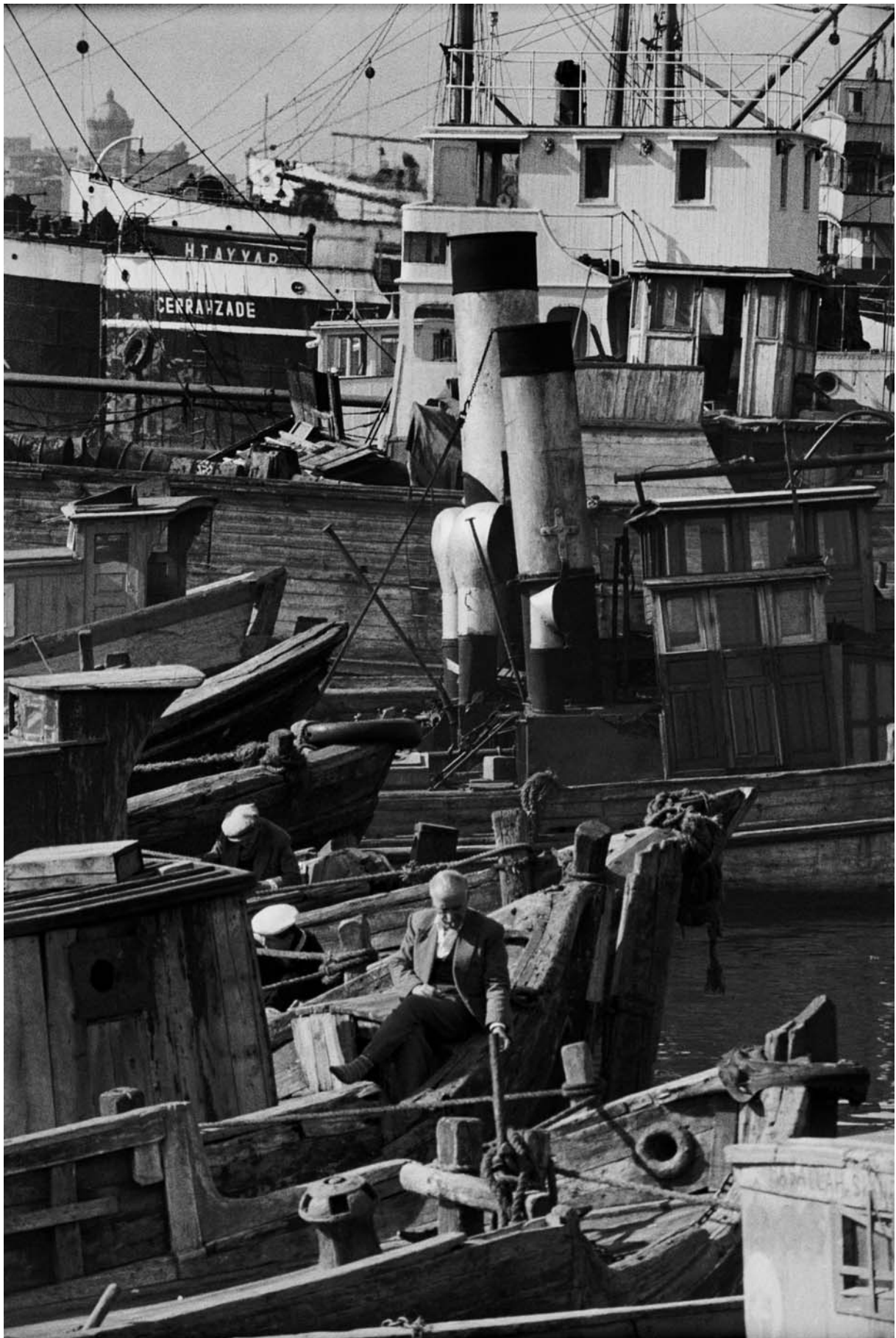
When I was doing my military service as a reserve officer, ice came down the Bosphorus. The ice coming from Russia covered the entire Bosphorus that year. Most of the ships were unable to sail. I asked permission from the commanding officer to photograph the ice on the Bosphorus. We were confronted with a Bosphorus entirely full of ice, from one shore to the other. People could be seen smoking nargilehs, sitting on some of the larger ice floes. However, this lasted only a few days and from that day to this ice has never come again to the Bosphorus.

Haliç'in Kalafat Yeri tarafında küçüklü büyüklü tekneler sahilde dururlar, iş olunca ayrılır yerine başka gemiler veya tekneler bağlanırdı. Bakımları devam eder ve bazen günlerce sürerdi. Fotorafta bir mavnacının sandalların aralığından attığı olta ile balık beklediği görülmektedir.

1958

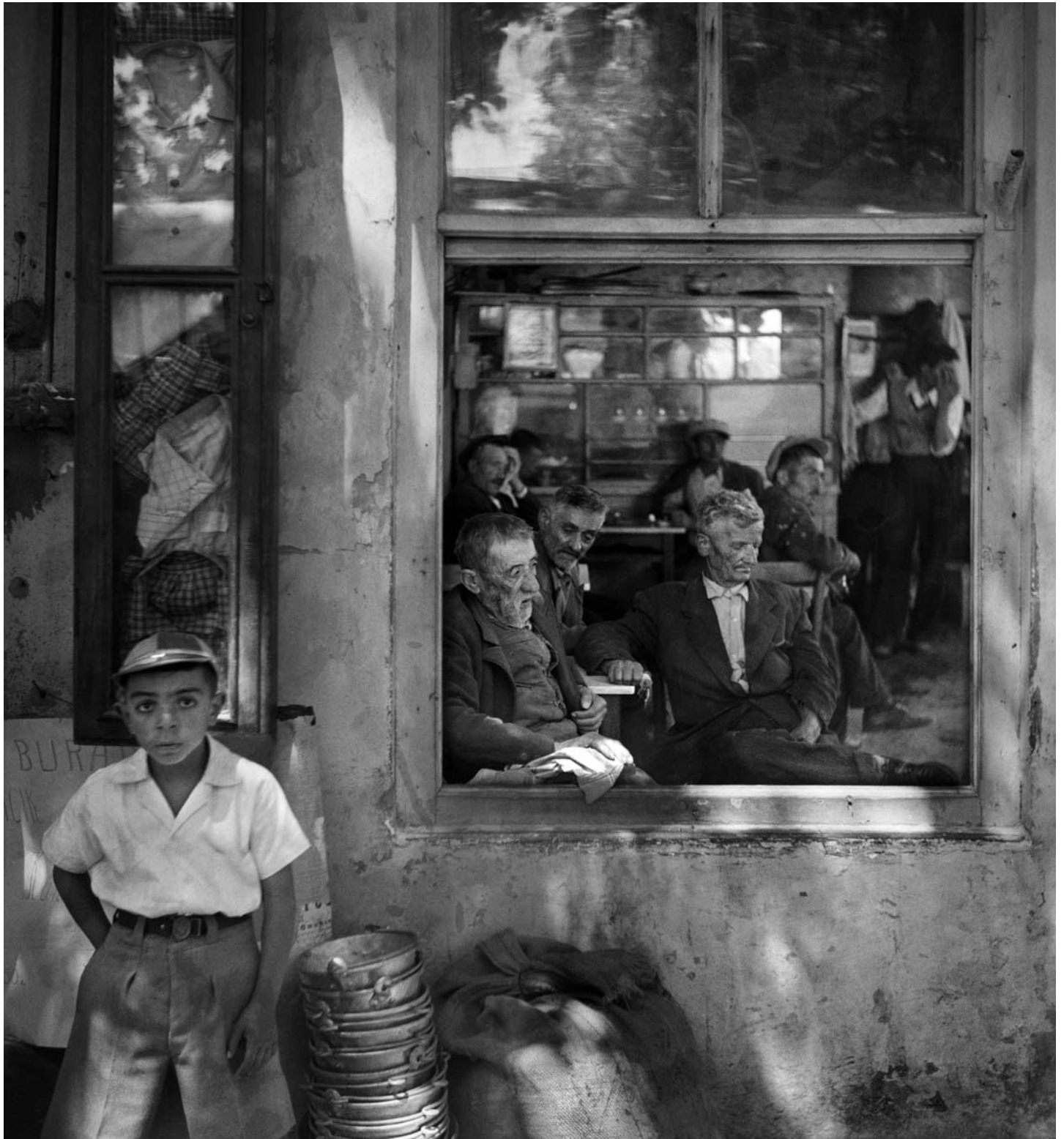
At Kalafat Yeri on the Golden Horn, big and small boats wait by the shore, departing when there is work, their place taken by other ships or boats. Maintenance work continues, sometimes lasting for days. In the photograph we can see a bargeman who has cast his line between the rowboats and is waiting for a catch.

Kartal'da otobüs durdu ve ben ne oluyor diye camdan dışarı baktım. Birden karşımda iki dünya belirdi. Kahvenin dışındaki bir çocuk, kovalar ve kahvenin içindeki boş bir dünya, adamlar, bekleyiş ve bir birikmiş sıkıntı dayanışması. Burası bir kahve idi ama iki dünya vardı karşımda. İki dünyalı kahve idi bu. Pencerenin içi sanki başka ayrı fotoğrafmış gibi idi bir de dışı . Ben bu fotoğrafta adeta iki dünyayı birleştiriyordum. Bravo dedim kendime.

1956

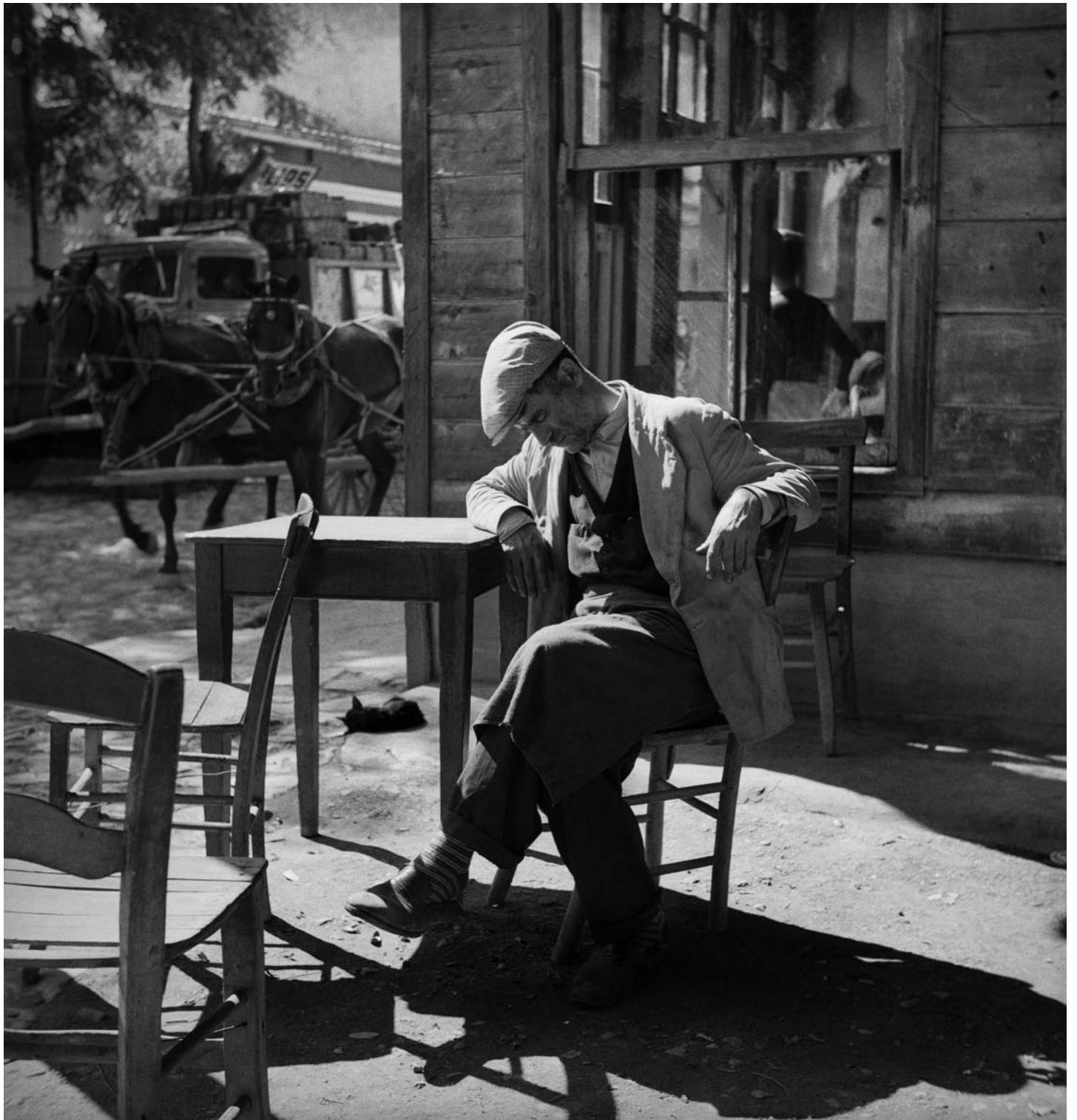
The bus stopped at Kartal and I looked out of the window to see what was happening. Suddenly two worlds appeared in front of me. First, a boy outside the coffee house, the buckets, then the empty world inside, men, the waiting, the struggle against accumulated boredom. This was a coffee shop, but there were two worlds in front of me. It was a coffee shop of two worlds. It was as if the interior seen through the window and the outside were two different photographs. With this photograph I have joined the two worlds together. Bravo, I said to myself.

Paşabahçe'de Polenezköy'e gitmek için atlı araba beklerken bu kahvede buluşulur ve oradan Polenezköylüler bizleri alır atlı arabalarıyla köye götürürlerdi. Ben bu fotoğrafı çekerken henüz lise talebesi idim. Hava sıcak olacak ki masadaki adam gibi kedi bile uyuyordu masanın altında. Polenezköy'e giden araba gelse bile herhalde bu sıcakta hayli zor bir yolculuk olacaktı ve öyle de oldu, yolda epeyce terledik.

1951

People waiting for the horse-drawn carriages to go to Polenezköy from Paşabahçe used to gather at this coffee shop and people from Polenezköy would take us to the village in their horse-drawn carts. I was still at high school when I took this photograph. The weather must have been warm, for even the cat under the table is sleeping, as well as the man. By the time the cart going to Polenezköy arrived it would have been a difficult journey in such heat and that's how it was, we perspired freely on the journey.

Burası Erenköy civarında eski bir konağın bahçesi. Bahçede şapkalı bir adam dolaşüyor ve bulunduğum yüksek yerden benim için bir kompozisyon oluşturuyor. Hemen fotoğraf çekiyorum. Sonradan bakınca bu fotoğrafımın oldukça estetik olduğunu keşfediyorum. O fotoğraftaki adam ise fotoğrafın farkında bile değil ama ben onu biliyor ve tanıyorum, o arkadaşım şair ve ressam Metin Eloğlu.

1959

This is the garden of an old mansion somewhere near Erenköy. A man in a hat was walking around in the garden and from my high viewpoint he formed a composition for me. I took the photograph immediately. Looking at it later on I discovered that it was most aesthetic. The man in the photograph is not aware of it, but I know him and can recognise him, it is my friend the poet and painter, Metin Eloğlu.

O sabah birden kar yağmaya başladı. Hayat mecmuasında çalışıyordum. Bu kar mevsimin ilk karı idi. Yazışleri “bir karlı İstanbul fotoğrafı olursa iyi olur” dedi. Makinemi alıp Cağaloğlu yokuşundan aşağıya doğru indim. Kar fotoğrafı ama ne? Bir tramvaya binip arka kısımdaki camı açarak yer kollamaya başladım. Sultanahmet civarında muhakkak birşeyler olur diye düşünüyordum ki atlı bir arabayı çeken adam ve arkasından gelen tramvayın bir kompozisyon kuracağını farkettim ve vaziyeti kolladım. Neticede bu atlı araba ve tramvay fotoğrafı çekilmiş oldu. Bu fotoğraf belki de bendeki en sağlam fotoğraflardan biridir. Ama ne yazıkki negatifi pis olduğu için yıkarken ilacın içinde negatif eriyip gitti. Bunun için de ne yazıkki bu fotoğrafın negatifi artık yoktur.

1956

That morning it suddenly began to snow. I was working at Hayat magazine. This was the first snow of the season. The editorial office said “it would be good to have a photograph of Istanbul in the snow”. I took my camera and went down the Cağaloğlu hill. A snow photograph, but of what? I got on a tram, opened the window at the back and began looking for something. I was just thinking that there must surely be something around Sultanahmet, when I noticed that a man pulling a horse and cart with a tram coming uup behind him would make a composition and I took advantage of the situation. The result was that this photograph of the horse-drawn cart and the tramway got taken. This photograph is maybe one of the best photographs I possess. But unfortunately the negative got dirty and while I was cleaning it the negative disintegrated in the cleaning solution. That’s why there is no longer a negative of this photograph.

“Vapur Boğaziçi'nin simgesidir” gibi sözler söylenebilir. Tabi her türlü vapur sadece denizler için bir simgedir. Hiçkimse karada giden bir vapur görmemiş ve seyahat etmemiştir. Ankara'ya vapurla gidemezsiniz. Benim bu sevgili Boğaziçi vapurlarım galiba yavaş yavaş kaybolacak, boğazın boncukları denizde kaybolacak.

1972

It can be said that “the ferry boat is the symbol of the Bosphorus”. Of course all types of boat are symbols of the sea. No one has seen or sailed in a boat on land. You cannot go to Ankara by boat. My beloved ferries will probably disappear with time; the jewels of the Bosphorus will be lost in the sea.

Eski bir dünya sarmıştı bir çember gibi
bugünkü İstanbul'u. Bunlar Bizans
Surlarıdır. Dördüncü asrın başından beri
bu duvarlar bir çemberin içine sokmuştur
İstanbul'u. O günlerde buralarda gezerken
araba atlarını, duvar kavuklarında sıkışmış
uydurma derme çatma boyalı barınakları
görürdünüz, bazen de sazını eline alıp
hayallerine ve özlemlerine dalan insanları.
Bir akşam vaktinin kızarmış göğünde güzel
bir Anadolu nağmesi çarpar kulaklarınıza.
Bu belki de bugünkü İstanbul'un
türküsüdür.

1969

A former world surrounds today's Istanbul
like a hoop. These are the Byzantine walls.
These walls have encircled Istanbul since
the beginning of the 4th century.
In those days you would have seen
horse-drawn carts and miscellaneous,
makeshift, painted shelters squeezed into
spaces in the walls, sometimes people
playing on instruments, lost in their
dreams and aspirations. In the red sky of
the evening a beautiful Anatolian melody
would reach your ears. Maybe this is the
song of today's Istanbul .

Ben Galatasaray'da büyüdüm. Köşeden dönen tramvayları, raylarda inleyen demir tekerlek seslerini bilirim. Bazı günlerde tabiat tablolarındaki gibi kar yağışı ile buraları süslerdi. O tramvaylar aradan süzülerek gelir ve döner köşebaşını. O zaman anlarsınız ki önünüzde bir düzen kuruluyor, onu muhakkak ki seversiniz, size muhakkak birşey aşıliyordur. Belki de büyük şehrin yaşamını.

1960

I grew up in Galatasaray. I know the sound of the iron wheels of the trams on the rails as they turn the corner. On certain days the falling snow would decorate the scene creating natural pictures. The trams would glide in and out, around the corner. You understand that in those days an order was created in front of you, one that you were bound to love, something to which you would become accustomed. And perhaps this was the life of great city.

Bu fotoğraftaki vapur Boğaziçi'nde
Kandilli'den kalkan vapurdur. Eski İstanbul
Anıları kitabımın Temmuz 1994'deki ilk
baskısında bu fotoğraf için bir şiir
yazmıştım ve çok sevmişim o şiiri. Onun
için bu kitabın son fotoğrafı da aynı
fotoğraf olduğu için aynı sevgimi eskisi
gibi bildirmek için o şiiri tekrar yazıyorum...

Ve...

günlerden bir gün

güzel bir günbatımında

kalktı gemisi eski İstanbul'un

Boğaziçi'nden

1956

The ferry in this photograph is leaving
Kandilli on the Bosphorus. In July 1994
I wrote a poem for the first edition of my
book Eski İstanbul Anıları (Memories of
Old İstanbul) and I liked that poem very
much. Therefore, since the same
photograph is the last in this book,
I am repeating that poem in order to
express the same love in the same way...

And...

on one day or another

in a beautiful sunset,

the boat sailed, on the Bosphorus

of old İstanbul

Topçu Caddesi No. 2 Taksim - İstanbul / Turkey
t. +90 212 313 5000 | f. +90 212 313 5030
www.pointhotel.com | info@pointhotel.com

